

ЙОРГ ШПИЛМАНС УБИЙСТВЕНИ СЪНИЩА

Превод от немски: Маргарита Дилова, 1981

chitanka.info

Сержант Стенли Гордън Уайт изплува от непознатите дълбини на своето подсъзнание и усети студ. Залитайки, той се изправи, наметна с несигурни ръце завивката от походното си легло и хвърли поглед към термометъра, който висеше при входа на палатката. 32 градуса Целзий. Цифрата не му говореше нищо.

От далечината долитаха разнообразните шумове на войната в джунглата. Стенли Уайт се облегна на подпорния прът на палатката и се опита да различи нещо през гъсто сипещия се сняг. Той излезе от палатката, като загърна по-плътено раменете си с мръсносивото войнишко одеяло. Беше жаден.

„По дяволите, какво става — рече си той. — Къде се дяна готварната, кухнята?“

— Стан! Хей, Стан...

„Готвачът има да мърмори, ако сега му поискам грог...“

— Стан, върни се в палатката, три часът сутринта е...

„Поне снегът да беше престанал.“

— Стан! Ти май си пиян...

През тези нощи аз редовно се събуждах в три часа сутринта, плувнал в пот. Треперех и дишах тежко под чаршафа, стиснал ръце в юмруци.

Снех от главата си шлема за управление и препредаване на сънищата, посегнах към цигарите на нощната масичка и запуших в тъмнината.

Надигнах се и се заслушах в равномерното дишане на жена ми. Помещението бе херметически изолирано от външния шум.

Само огънчето от цигарата ми проблясваше в тъмнината.

Изгасих цигарата и се сгуших до жена си. Кожата ѝ бе мека и топла и аз зарових лице в гърдите ѝ.

Тя се размърда в съня си и промърмори: „... да!“

Усетих как тялото ѝ се протегна. Една ръка погали косата ми ласкаво и нежно, както само тя можеше.

— Пак ли тези кошмари? — попита тя тихо. Гласът ѝ звучеше сънено и загрижено.

— Да — пошепнах и изведнъж ме връхлетя съзнанието за цялата безнадеждност на моето положение. Сълзи избиха в очите ми и аз се вкопчих в нейното познато и скъпо тяло. Топлината ѝ ме обгръщаше и

утешаваше. Ръцете, прегърнали врата ми, омаловажаваха всичко онова, което само преди няколко мига ме хвърляше в отчаяние.

Тъмнината и тишината в помещението създаваха илюзията, че съществуваме само ние двамата, внушаваха ни измамното чувство за едно уединение, каквото вече нямаше и никога нямаше да има. Сега принадлежахме само един на друг.

Тялото ми се отпусна.

Аз лежах тук, зрял мъж на тридесет и две години, висок почти два метра и тежък сто килограма, здраво вкопчен в единственото създание, което можеше да ми бъде опора. Един мъж, който се разтреперваше при най-малкия шум, един човек, едно живо същество, измъчено, изтерзано, с изсмукани сили, съсипано. Една карикатура на човек.

Притиснах се до нея и се наслаждавах на закътаността в нейните прегръдки, на нейното ухание, на нежността ѝ. Отчаянието ми полак-лека се стопи и отстъпи място на страстта.

С годините нашето единение бе изгубило чара на допира с непознатото. Но се бе зародило нещо много по-силно, едно много по-дълбоко чувство, несравнимо по-красиво и по-съвършено от първата бурна и заслепяваща страст.

Познавах нейното тяло и обичах несъвършенствата му. Тялото, което с всяко от своите плавни движения изразяваше влечение към мен, което ме бе дарило с трима сина, което ми принадлежеше дори повече от моето.

Държах я в прегръдките си и съзнавах, че животът ми ще има стойност само докато съществува тя.

Когато се събудих, нея вече я нямаше.

През разтворените прозорци се откриваше мрачното утро. Вятърът навяваше дъждовните капки в стаята и върху пода.

Привдигнах се и натиснах копчето над леглото. Прозорците се затвориха и аз унило се вмъкнах отново под завивките.

Лениво се свих на кълбо и се унесох в лека дрямка. Климатичната инсталация се бе включила и аз се наслаждавах на монотонния шум на вентилаторите.

Някакво бръмчене прекъсна безмилостно моя полусън.

Обърнах се.

Бръмченето се засили.

Протегнах ръка назад и включих аудиофона. Добре познат глас прозвуча зад гърба ми:

— Холи! Обадете се най-последно! Ще бъдете ли така добър да ми покажете лицето си?

Неохотно отправих очи към сбръчканото лице на Ерих Булмер.

— Добро утро — рече той сърдито.

— Добро утро — изръмжах аз.

— Няма ли да станете най-последно?

— Не — рекох аз и отново се обърнах. Почти усещах в гърба си как червенината на гнева покрива лицето му.

— Холи! Да не сте се побъркали? Знаете, че мога да наредя да ви доведат насилно, ако не дойдете доброволно!

— До гуша ми дойде, Булмер, наистина ми дойде до гуша — казах аз, но усетих как гласът ми губи апломб. — Не мога повече — добавих по-тихо.

— Тъй-тъй, на вас ви е дошло до гуша. — Той се поколеба. — Холи, вие трябва да изпълнявате дълга си. *Всички трябва да изпълняваме дълга си.* Ставайте и се пригответе!

Аудиофонът даде свободно и аз го изключих.

Обзе ме безкрайна умора. Затворих очи и се опитах да изгоня гласа на Булмер от главата си.

Не ми се удаде.

Станах и се пъгнах под душа, после — в кабината за масаж. Накрая излязох от банята и се върнах в спалнята, видимо освежен, но изпълнен със страх пред новия ден.

Стоях до прозореца и гледах навън, когато зад гърба ми се разнесоха добре познати стъпки и един мек глас каза:

— Мистър Холи, облечете нещо.

Свих рамене и се обърнах. Двамата полицаи от службата за сигурност ме гледаха спокойно. Познавах ги добре; те често пъти ме бяха „вземали“. Бяха любезни, добродушни мъже, толкова високи и плещести, че се чувствах до тях като дете. Но може би това се дължеше на техните впечатляващи униформи и на факта, че освен кърпата около хълбоците, няхах нищо друго на себе си.

Навякох дрехите си и рекох:

— Мога ли да закуся, или?

— Мистър Холи.

— О'кей — казах аз и тръгнах след тях.

Ерик Булмер имаше навика да приема посетителите си прав. Той веднага ми предложи стол и продължи да се разхожда напред-назад из стаята.

— В последно време не ми харесвате, Холи, повтарям ви, никак не ми харесвате!

Седях, втренчил поглед в плота на писалището, и се питах дали очакват отговор от мене. Беше ми безразлично. Беше ми втръснало до смърт, цялата работа вече не бе по силите ми.

— Холи, вие знаете, че имаме средства и възможности да ви направим послушен...

— Мистър Булмер! Чуйте, аз...

— Няма смисъл, Холи. Трябва да продължите. Мога да си представя какво чувствате. Но вижте, вие поне имате възможност да бъдете в къщи при жена си. — Той ме изгледа многозначително. — Би могло да бъде и другояче.

Скочих.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа — изрече той бавно, — че ние можем и да ви задържим тук, Холи.

— Повторете го още веднъж!

— Кое? Че можем да ви задържим тук, ако ни създавате трудности? Това би трябвало да ви е известно.

Пристъпих една крачка към него.

Той отстъпи и каза:

— Холи, знаете, че аз имам своите пълномощия.

Заобиколих бюрото и тръгнах към него. Той заотстъпва назад, чак до стената. Впих поглед в него и в очите му се появи страх. Сграбчих го за раменете и го притиснах до стената.

— Знам за вашите пълномощия, Булмер! Но знам също, че хора като мен са ви нужни, за да изкарате докрай тази мръсна война! Може и да съм само една нула, но нула, която има значение, нула, която стои след единица!

Вие ме измъчвате ден и нощ, разкъсвате ме и отново ме закърпвате, все отново и отново!

Всичко, което ми е останало, са нощите — но вие почти съсипахте и нощите ми с вашия шлем за управляване на сънищата.

Булмер, ще ви кажа нещо, и то съвсем сериозно: Това мойто вече не е живот! И аз не държа да го запазя на всяка цена! Можете да ме принудите на много неща, но не и да продължавам да живея този живот! И ако той има някаква стойност за вас, то внимавайте!

Бях повишил глас. Когато млъкнах изтощен, един спокоен глас рече зад гърба ми:

— На ваше място бих обмислил добре всичко това, Холи. А най-вече бих посмекчил тона си. Знаете, че тези избухвания не водят до нищо.

Хладните сиви очи на Мертен ме пронизваха. Надвих внезапното си отчаяние, страха си от Мертен, обзет от една-единствена мисъл: Ако сега, в този момент, не ми се удаде да овладее положението и да убедя Булмер и най-вече Мертен, че не мога повече, че *просто не мога повече*, значи никога няма да ми се удаде.

— Мертен — казах аз със съзнанието, че вече съм изгубил играта. — Мертен...

Булмер бе възвърнал гласа си и си пое въздух.

— Холи, за последен път ви оставих да крещите така. От този момент ви забранявам...

— Нищо няма да забранявате, Булмер — каза Мертен.

— Но нали все пак аз съм...

— Вие сте кръгла нула, Булмер, както и Холи. А сега седнете на тлъстия си задник и млъкнете.

Той се обърна към мене.

— Какво искахте да кажете, Холи?

Избягнах хладния му поглед.

— Мертен, тази война...

Усещах как вътрешностите ми треперят и посегнах за цигара. Мертен ми поднесе огън и аз направих опит да се усмихна с благодарност, но не успях.

— Тази война, Мертен, продължава прекалено дълго. Уж започна като блицкриг, а се протака вече три години. Краят ѝ не се вижда. — Вдигнах ръка, за да спра възражението му. — Зная, неотдавна правителството издаде бюлетин, с който прогласява, че в най-близко време ще започнат мирни преговори. Мертен, това е единадесетият

такъв бюлетин! Знаете го не по-зле от мен! А от тази война за престиж нито един от противниците не може да се оттегли. И затова тя ще трае още три години. Не мога вече да издържам, Мертен; проклинам деня, в който бе подписано международното споразумение за забрана на ядреното оръжие...

Мертен ме погледна уплашено. Навярно ме смяташе за побъркан. Как бих могъл да го накарам да проумее в какво изтезание се бе превърнал животът — и за някои други, които също служеха във военния апарат по този ужасен начин.

— Струва ми се — казах тихо, — че бих предпочел да загина от атомната бомба, вместо... — Извърнах се. Само при мисълта за това ми прилошаваше... — ... вместо да пукна като бясно куче.

— *А аз — мислех си, — аз ви давам в ръцете това нечовешко оръжие! Снабдявам ви със смъртоносното семе, което разпръсквате върху милиони млади мъже, които ние не познаваме и които са наши врагове! Аз сънувам безумието, от което те ще загинат! АЗ, АЗ!*

— Мертен, разберете ме! — Струваше ми се, че целият свят би забелязал хлипането, което стягаше гърлото ми. — Мертен, това е лошо, отколкото да удушиш всеки един от тях с голи ръце! Защото всеки би се съпротивлявал, когато го уловят за гърлото. Но срещу оръжието, в което сте превърнали моето подсъзнание, те са беззащитни. Вие искате да ги убиете в съня им, а аз — усетих сълзи на лицето си и закрих очи с ръце, — аз трябва да забивам ножа!

Елате, Холи — Мертен ме хвана за лакътя и кимна на Булмер, който неразбиращо ни зяпаше иззад бюрото си.

Минахме в съседното помещение.

— Седнете, Холи.

Погледнах го умолително и почувствах как по лицето ми се стичат сълзи на безнадеждност.

Тъмнокожата сестра се приближи забързана, с професионална, окуражителна усмивка на устните. Познавах я, хубаво ми ставаше, когато гледах топлите ѝ черни очи.

Тя ме натисна в креслото. После постави широките каиши около раменете и хълбоците ми и утешително погали ръката ми.

— Мертен, колко пъти още... — прошепнах аз. Това не беше въпрос.

Той сви рамене.

— Холи — каза. — Нацията...

Затворих очи.

Сестрата се доближи до мен и повдигна ръкава на дясната ми ръка. Потопи памучен тампон в спирт и го прекара по вътрешната страна на лакътя ми. Почти не усетих убождането. Едва когато горещата течност се разля в артериите, аз отворих очи и погледнах черната глава, наведена над ръката ми.

Тя вдигна очи и каза:

— Това пак ще оправи всичко, мистър Холи.

Тя доближи чаша до устните ми. Мертен каза:

— Бутнете го вътре, сестра.

Когато чух да приближават стъпки, отворих очи. Сестрата се бе изправила усмихната до мене. Зъбите ѝ блестяха в сумрака.

— Добре ли се чувствате след съня, мистър Холи?

Главата ми клюмна върху гърдите. Изпитвах умора и празнота. Сестрата изтика стола ми от прожекционното помещение и затвори вратата. Разкопча коланите и ми поднесе една чаша.

— Холи, вие сте най-добрият от хората ни — рече Мертен с принудена веселост. Вдигнах очи. — Просто не бива да се отпускате. Произвеждате същински ужас! — Той се усмихна. Чувствах се прекалено опустошен, за да говоря.

Миризмата около мен, тропотът на забързаните стъпки по коридорите, прозорците с изпотени стъкла — всичко това се смесваше и създаваше толкова нереална атмосфера, че едва я понасях. Искаше ми се да крещя, докато забързаните стъпки заглъхнат в далечината, а замъглените стъкла на прозорците се строят.

„Дали това е лудостта?“ — питах се аз.

Един кран капеше и аз казах:

— Сестра, кранът на чешмата капе.

Белотата на помещението се набиваше в мозъка ми. Мислите ми изплуваха от нищото, за да изчезнат отново там, безформени, неоставящи следа.

Опитах се да отворя и затворям очи, раз-два, раз-два, все по-бързо.

Политнах напред и сестрата ме улови.

— Мистър Холи — каза тя и кадифеният ѝ глас съчувствено ме обгърна.

Изведнъж се видях как седя тук — безволев, полуусмихнат човек-вързоп, който заплашва да падне от стола и с две ръце се държи за сияещо бялата талия на сестрата.

Окаяният ми вид ме отрезви.

Облегнах се отново назад и прошепнах:

— Мертен...

Той пристъпи до мен, отпуснах пак ръце и погледнах студената му физиономия.

— Мертен, не мога повече; да прекратим дотук...

Сестрата изчезна.

Мертен седна и затвори очи.

— Бъдете разумен, Холи, ако не съм аз, ще бъде някой друг...

Изведнъж забелязах колко уморен беше. В края на краищата той бе само един стар човек със сиво лице и сив, остриган череп. В сумрака очите му имаха цвета на лъскава ледена повърхност. Тъкмо цветът ги правеше да изглеждат така студени. Но нима бе виновен за цвета на очите си.

Изправих се.

— Не ви упреквам, Мертен. Предполагам, че вие също не можете да направите нищо. То е като омагьосан кръг. Ако вие се откажете, друг ще дойде на ваше място. Ако аз се откажа, ще трябва да ме вземете насила.

Разберете: мене ме върнаха от фронта, когато разбраха с какво ужасно оръжие са се сдобили чрез това ново откритие. Това беше преди три години. Тогава знаех, че малцина са тези, чиито сънища могат да бъдат управлявани. Аз не се съпротивлявах, мислех за нацията. И не ще и дума, отначало имах огромно самочувствие, защото бях в състояние да превърна в кръгли идиоти хиляди хора, които в дадения момент сънуваха на моята „вълна“.

Мертен, това чувство отмина. Останаха само безкрайният ужас и очакването на края.

Тогава ми казаха, че разполагат с достатъчно „доброволци“, тъй че всеки един от тях нямаше да бъде подложен на това изтезание по-дълго от седмица. Спомням си как прекарахме тази първа седмица тук:

цялата работа ни развеселяваше и ние се смеехме; сградата се тресеше от смеха ни, защото, Мертен, ние бяхме много...

След това шеговито си рекохме „Довиждане“ и „До следващия път, до догодина.“ Но следващият път бе само три месеца по-късно и ние вече престанахме да се смеем така гръмко, защото редиците ни бяха оредели. Мертен, днес вече никой не се смее. Огледайте се! Къде са всички те? Кажете ми: къде са?

Бях се изправил и крещях в лицето му. Той уморено сведе голия си череп.

— Какво ще правите, когато не остане вече нито един? Когато няма вече никой, който да ви доставя лудост в огромни количества? Никой, когото да съсипвате и тласкате към смъртта? — Изтощен, замълчах.

Мертен каза:

— Още имаме вас, Холи, а войната скоро ще свърши.

С треперещи ръце пъхнах цигара между устните си.

Мертен ми подаде огън и тактично отклони поглед от усилията ми да достигна пламъка с върха на цигарата.

Вдишвах дълбоко дима и се питах дали е възможно да се печелят войни с такива развалини като мене.

Влезе сестрата.

— Вашата съпруга ви очаква, мистър Холи.

Угасих цигарата. Бях взел решение.

— Заради вас, Мертен, се надявам войната да свърши още утре.

Мертен ме погледна въпросително. После, изглежда, разбра какво имам пред вид и извика:

— Холи, вие не можете...

Но аз вече бях напуснал стаята.

Смеех се гръмко, докато вървах по добре познатите ми коридори, и имах чувството, че сградата отново се тресе от нашите смехове.

Но не видях никого; и никой не се смееше заедно с мен, освен подигравателното ехо.

Влязох във фойето, а там стоеше тя и ме гледаше, и усмивката ѝ стопли измъчената ми душа. Не можах да издържа тревожния ѝ поглед и се извърнах.

— Наред ли е всичко, мили? — попита тя.

Отвърнах „да“ и сведох очи.

Тя ми подаде ръка.
— Да вървим — казах аз тихо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.